

Бондаренко Н. О.,

к.ю.н., доц., доцент кафедри правового забезпечення бізнесу

Державний торговельно-економічний університет

Ситниченко О. М.,

к.ю.н., доц., доцент кафедри правового забезпечення бізнесу

Державний торговельно-економічний університет

м. Київ

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Ефективна політика державного управління передбачає створення всіх умов для розвитку інформаційної безпеки в контексті європейської інтеграції та здійснення стратегічних орієнтирів впровадження стандартів НАТО з метою корекції базових функцій держави. Ступінь захищеності суспільних інтересів країни, інформаційних прав людей і громадян, ефективність роботи національних підприємств залежать від правової організації інформаційної безпеки.

Сьогодні інформаційна безпека нашої країни в першу чергу пов'язана з військовою та інформаційною агресією проти України. Чинні нормативно-правові акти – Конституція України [1], Закони України [2-4], Кодекси України [5 – 9]; Укази Президента України [10; 11] врегульовують особливості взаємовідносин між суб'єктами інформаційної безпеки, визначаючи їхні права, обов'язки та відповідальність, встановлюють порядок застосування різних сил і засобів її забезпечення.

Аналіз нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки в Україні в цілому свідчить, що нині дана діяльність врегульована достатньою кількістю законів та підзаконних актів. Проте в правовому регулюванні спостерігаються недоліки – прийняття актів в різні часи, нечіткість та неузгодженість понятійного апарату. Зокрема, дефініція «інформаційна безпека» відсутня в нормативній базі України, хоча часто застосовується в юридичній діяльності. Складнощі у практичній діяльності суб'єктів господарювання створює ситуація, коли в Законі України «Про інформацію» визначено тільки дефініції «інформація», «захист інформації», проте досі не вирішеними залишаються питання щодо коректності визначення термінів «таємна інформація», «таємниця», «документована інформація», «автоматизовані системи», «системи інформаційних відносин» [12].

У 2021 р. Указом Президента була затверджена нова Стратегія кібербезпеки України у зв'язку із застосуванням Російською Федерацією технологій інформаційної війни проти України. Кібербезпека являє один з пріоритетних напрямків системи національної безпеки України, бо ворог веде пропаганду агресивної війни, закликає до зміни конституційного ладу насильницьким шляхом, використовує найновіші інформаційні засоби впливу на свідомість громадян, розпалює національну і релігійну ворожнечу. Задачею Стратегії визначено створення умов для безпечного функціонування кіберпростору в інтересах держави, особи і суспільства [11].

Сучасне інформаційне середовище активно впливає на стан політичної, економічної, військової складових національної безпеки України. Наша держава змогла досягти певних успіхів в питанні нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки, аналіз котрої засвідчив, що вона виступає самостійною сферою національної безпеки та включає таку обов'язкову компоненту як організаційно-правове забезпечення інформаційної безпеки підприємств в Україні, їхніх інформаційних ресурсів, поширення та використання інформаційної інфраструктури, захист таємної та конфіденційної інформації.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон від 28.06.1996 № 254к/96 – ВР. База даних «Законодавство України»/ ВР України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show> (дата звернення: 09.03.21).
2. Закон України про інформацію. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1992. №48. Ст.650. База даних «Законодавство України»/ ВР України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>(дата звернення: 11.03.21).
3. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. / Відомості Верховної Ради України, 2018.-№ 31.-Ст.241.
4. Про доступ до публічної інформації [Текст] : Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI // *Голос України*. – 2011. – № 24. – Ст. 7.
5. Цивільний кодекс України // Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV / Верховна Рада України. веб-сайт. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#>
6. Кримінальний кодекс України від 5 квіт. 2001 р. // Відом. Верхов. Ради України. – 2001. – № 25 – 26. – Ст. 131.
7. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 груд. 1984 р. // Відом. Верхов. Ради Української РСР. – 1984. – Додат. до № 51. – Ст. 1122.
8. Господарський кодекс України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. №18. №19-20. №21-22. Ст.144. База даних «Законодавство України»/ ВР України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> (дата звернення: 10.03.21).
9. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://www.rada.gov.ua/laws/show/322-08>
10. Доктрина інформаційної безпеки України: затверджено Указом Президента України від 25 лютого 2017 року № 47/2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/472017-21374>
11. Стратегія кібербезпеки України: затверджено Указом Президента України від 14 травня 2021 №447/2021 / офіційний сайт Президента України. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text>
12. Калюжний Р., Баєв О. Нормативно-правове забезпечення інформаційної безпеки України // *Правова інформатика*. 2009. № 4(24) С. 5 – 12.